Usnesení

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance, Mgr. Jana Passera, JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: nezl. O. B., zastoupen JUDr. Pěvou Skýbovou, advokátkou se sídlem Bartošova 4, Brno proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, Nad Štolou 3, Praha 7, poštovní přihrádka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2006, čj. OAM-2214/VL-10-ZA09-2005, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 8. 2006, čj. 56 Az 31/2006 - 28,

takto:

I. **Kasační stížnost se odmítá pro nepřijatelnost.**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.**

III. **Odměna ustanovené zástupkyně stěžovatele advokátky JUDr. Pěvy Skýbové se určuje částkou 2856 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.**

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou dne 10. 1. 2007 se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 8. 2006, čj. 56 Az 31/2006 - 28, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 18. 7. 2006, čj. OAM-540/LE-PA04-PA04-2006. Tímto správním rozhodnutím nebyl stěžovateli podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) udělen azyl a současně bylo vysloveno, že se na něj nevztahuje překážka vycestování podle ustanovení § 91 zákona o azylu. Současně byla podána žádost o přiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“) a dospěl k závěru, že o něm není třeba

rozhodovat tam, kde samo podání kasační stížnosti má podle § 32 odst. 5 zákona o azylu odkladný účinek.

Krajský soud žalobu zamítl, neboť neshledal, že by skutková zjištění, z nichž žalovaný vycházel neměla oporu ve spisech nebo s nimi byla v rozporu. Dle názoru soudu bylo v průběhu správního řízení objasněno, že důvodem k podání žádosti o azyl nezletilého dítěte byla snaha o sloučení rodiny, zákonná zástupkyně žalobce má v zemi původu problémy s věřitelem a nezletilý vyslovil obavu z jeho možného jednání, jelikož mu za jeho pobytu na Ukrajině vyhrožoval.

Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení otázky přijatelnosti kasační stížnosti (§ 104a s. ř. s.), tedy otázky, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle uvedeného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu zdejší soud pro stručnost odkazuje např. na svoje usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, publikováno ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 933/2006.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že uplatňuje důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s“), neboť se domnívá, že soud nesprávně interpretoval ust. § 2 odst. 6 ve spojení s ust. § 12 zákona o azylu. Zákonná zástupkyně stěžovatele uvedla, že opustila zemi původu a podala žádost o udělení azylu v České republice z obav o svou bezpečnost kvůli vyhrožování ze strany soukromých osob, bylo jí vyhrožováno únosem a smrtí dítěte - stěžovatele. Měla tedy obavu o jeho bezpečnost. S ohledem na charakter obav, které stěžovatel a jeho zástupkyně vyjádřili jsou přesvědčeni, že v průběhu správního řízení nebylo dostatečným způsobem zjištěno, zda stěžovateli v zemi původu nehrozí jednání popsané v ust. § 91 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud zjistil, že žaloba neobsahuje žádný stížní bod ve smyslu názoru byl vyjádřeného v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 - 58. Zde byly specifikovány náležitosti žaloby proti rozhodnutí správního orgánu a kde se uvádí, že právní náhled na věc se nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké

aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.

V tomto konkrétním případě měla být žaloba krajským soudem odmítnuta. Přesto nebyla kasační stížnost shledána přijatelnou a tento názor se opírá o stanovisko vyjádřené v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, s tím, že v rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno pochybení, které však nemohlo mít dopad na hmotněprávní postavení stěžovatele.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti. Protože nebyl shledán ani žádný další důvod k přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, lze shrnout, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele a je tedy nutno ji ve smyslu § 104a s. ř. s. považovat za nepřijatelnou a odmítnout ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta. Stěžovateli byla soudem pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupkyní advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto určil odměnu advokátky částkou 2100 Kč dle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 13 odst. 3 písm. f), vyhlášky č. 177/1996 Sb., za jeden úkon právní služby – převzetí a příprava zastoupení a na náhradě hotových výdajů dle § 13 odst. 3 téže vyhlášky 300 Kč a byla jí přiznána jako plátci daně z přidané hodnoty daň ve výši 456 Kč, tedy celkem 2856 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. června 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu